

Divadelní Kojedčák

aneb Jak se do Sokolovny volá, tak se z Kojedčáka ozývá

01/15

středa

ročník 6

s čím se ozveme zítra?

8.15 a 10.00 / Divadlo Scéna Zlín - O KOCOURU MIKEŠOVI

16.00 / O. S. Za dveřmi Náměšť na Hané - BEZ OBŘADU

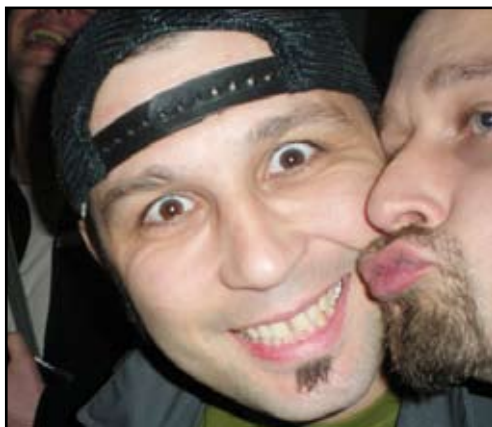
20.00 / Ořechovské divadlo - JAK ŠVÉDOVÉ L. P. 1645

MARNĚ BRNO DOBÝVALI

RADY KOJECHUCKOVY BÁBY

„Jestliže vás muž pozve do divadla a veze vás tam nastrojenou svým automobilem - stejně ďábelským strojem jako je on sám, myslete na to, že při nastupování můžete odhalit část nožky a muž neudrží svůj chťič a vrhne se na vás.“

CITÁT DNE

*„Nejlepší je ožrat se
ve čtvrtek;
v pátek a v sobotu
je vám blbě
a v nedělu
se pak můžete věnovat
děčkám.“*

Dušan Meduna

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milí divadelní Kojedáci,

Měsíc se Sluncem se sešel a je tady opět Divadelní Kojetín. Čas, kdy se všichni semkneme a prožíváme společně chvíle harmonie a pohody. Lidé v Kojetíně na sebe přestanou křičet, sousedé si na chvíli přestanou závidět luxusní auta a bazény, přestanou si navzájem trávit pejsky a kočičky a žijí poklidně v pospolitě společnosti. Možná je to tím, že začnou více pít, ale hlavně že se mají rádi. Účel světí prostředky.

Co vám máme v úvodníku nalhat, když ho stejně nikdo nečte. Letošní třiadvacátý ročník Divadelního Kojetína je jako každý rok opět výjimečný. Podle naší oblíbené ředitelky Svači je to tím, že dvacet trojka má spojitost s divadelním mistrem Williamem Shakespearem, jehož autorství divadelních her je sporné. William Shakespeare se narodil 23. 4. 1564, což je ovšem také sporné a s jistotou se ví jen to, že byl pokřtěn 26. 4. 1564. Ovšem to, že zemřel 23. 4. 1616 víme určitě. Přes všechny kritické rozpory nám nakonec Svača potvrdila, že se William stoprocentně narodil 23. 4. 1564, takže letošnímu Divadelnímu Kojetínu toho Shakespeara neodpáreme. Bůh ví, kde Svača na tyto informace přišla.

Další výjimečností přehlídky je příjezd Alana Rickmana, který je ideálem našich dívčích srdcí již od dob prvního dílu Harryho Pottera. Byla to láska na první pohled. Alan přijede přesně 19. března 2015 a bylo docela náročné dostat ho do České republiky. Problém ovšem je, že nepřijede do Kojetína, ale do Prahy, kde uvede jakýsi podřadný mezinárodní filmový festival Febiofest. Nastává tady střet zájmů a není jisté, kolik členů redakce setrvá v oné době v Kojetíně. Viděli bychom to jako první zásadní krizi Divadelního Kojedáka, kdy se budou doslova „lámat charaktery“.

Kdo ovšem stoprocentně přislíbil účast na Divadelním Kojetíně, je kanadský herec a komik Jim Carrey. Těm, kteří se úplně sebevědomě neorientují v kulturním dění, bychom rádi osvětlili, že Jim Carrey byl před nedávnem zneužit na předávání Českých lvů, kde byl falešně uveden svým českým dvojníkem. Tato neblahá událost Jima natolik zostudila na české umělecké scéně, že se rozhodl přijet na Divadelní Kojetín a bude se zde z trucu pohybovat od středy až do neděle. Chce tím dokázat českému lidu, že se neurazil a klidně přijede i do takové země, jako je Česká republika.

Doufáme tedy, že se vzhopíte jako Jim Carrey a přijdete za námi na Divadelní Kojetín. Nechť je vám naše přehlídka světlem i v době zatmění Slunce.

DIVADELNÍ SVAČA

o divadelním Kojetíně

V polovině měsíce března se Kojetín opět zařadí mezi osmnáct měst, které jsou pořadateli krajských postupových přehlídek amatérského činoherního a hudebního divadla s nominací na Divadelní Piknik Volyně, který je koncipován jako celostátní soutěžní

přehlídka amatérských divadelních souborů dospělých, které ve své inscenační praxi reflektují zákonitosti divadla jako uměleckého druhu a jejichž adresátem je dospělé publikum. Letošní, dvacátý třetí ročník přehlídky, se bude konat v týdnu od 18. do 22. března 2015 a naše město navštíví třináct souborů z Moravy i Čech. Z těchto třinácti bude soutěžit deset souborů a bojovat u odborné poroty o nominaci na postup na celostátní přehlídku.

Letošní triadvacátý ročník nabízí kojetínskému divákovi ochutnávku od všech divadelních žánrů. Dopoledne budou v rámci přehlídky bavit místní děti, žáky a studenty profesionální divadla, která každoročně obohacují festival. Letos to bude Divadélko pro děti Hradec Králové, Divadlo Scéna Zlín a Divadlo Tramtarie Olomouc. V soutěžní části se představí dva nováčci - Kroužek Divadelních ochotníků ve Hvozdné a Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves, kteří už dosáhli na metu nejvyšší - Jiráskův Hronov. Dále k nám zavítají soubory pro kojetínského diváka známé a na kojetínské přehlídce takřka zdomácnělé - Divadelní spolek Kroměříž, Divadlo DiGoknu Rožnov, Brod Uherský Brod, které letos doplní neméně věhlasné soubory - Za dveřmi Náměšť na Hané, Ořechovské divadlo, Lojza z Oder, Václav z Václavova, ASpol SVČ Lužánky. Festival bude slavnostně zahájen ve středu 18. března 2015 a výsledky festivalu budou vyhlášeny v neděli 22. března 2015.

Součástí programu kromě divadelních představení jsou i doprovodné akce. V prvé řadě to jsou veřejné tzv. rozborové semináře s lektorským sborem, které probíhají po každém představení a jsou otevřeny i divákovi, aby si i on rozšířil své divadelní obzory. Společensky se vyžít, posedět a poklábosit si můžou diváci ve vestibulu Sokolovny, kde naleznou programy, plakáty i fotografie z předešlých ročníků. Letos opět uvidíme i výstavu, tentokrát kresleného humoru Jaromíra Gottvalda ze Zlína a marionet ze SOU řezbářské Tovačov. Novinkou oproti ročníkům minulým bude tzv. Dostaveníčko s cimbálovou muzikou Dubina, které se bude konat ve vestibulu v sobotu 21. března 2015. Na místě samotném budou rádit neúprosní reportéři přehlídkového časopisu Divadelní Koječák, kteří budou určitě oplývat jejich typickým humorem a divadelní kritikou. To vše s mladistvou nadsázkou. Nebudou chybět pravidelné rubriky, recenze divadelních her, rozhovory, ankety, firky a fotografie.

Milí Koječáci, jelikož se jedná o krajskou postupovou přehlídku a o Kojetíně se bude mluvit po celé Moravě, Čechách a aj v Praze, vyzývám vás - nenechte herce hrát osamocené a přijďte je do kojetínského Sokolovny podpořit vysokou diváckou účastí! Děkuji vám předem.

Představení účastníků Divadelního Kojetína 2015

Divadelní Kojetín letos slibuje bohatý program, ve kterém se představí celkem třináct divadelních souborů a divadel. Do soutěžní části je zařazeno deset divadelních spolků, které budou v Kojetíně soutěžit o nominaci a doporučení na Divadelní Piknik Volyně, odkud nejlepší soubory míří rovnou na prestižní přehlídku Jiráskův Hronov. V nesoutěžní části uvidíme tři inscenace pro kojetínské děti, žáky a studenty - Divadélko pro děti Hradec Králové, Divadlo Scéna Zlín a Divadlo Tramtarie Olomouc.

Všechna soutěžní divadelní představení bude posuzovat čtyřčlenný lektorský sbor. Krátce vám představím soubory, které budou v Kojetíně soutěžit o postup do Volyně.

Divadelní spolek Kroměříž

Spolek vznikl pod tímto názvem v roce 2006 a navazuje na dlouholetou tradici ochotnického divadelnictví v Kroměříži. První zmínka o ochotnickém divadle ve městě je z roku 1863. Spolek každý rok připravuje dvě až tři premiéry a nabízí divákům i předplatné (ve spolupráci s MěKS i v Kojetíně, pozn. red.). Od roku 2008 organizuje spolek Divadelní festival Ludmily Čápkové, který je koncipován jako postupový, s možností postupu na festival mladého amatérského divadla FEMAD Poděbrady. Pravidelně se zúčastňuje postupových přehlídek a své hry uvádí po celé republice. Svoji činností se snaží v maximální možné míře podporovat dění v regionální kultuře a při práci dává prostor všem, kteří se chtějí zapojit, ať už jako organizační pracovníci, technici anebo herci. Na letošním divadelním klání v Kojetíně spolek uvede zbrusu novou inscenaci, detektivní hru Vražda na Faře z pera známé autorky Agathy Christie. Premiérově byl tento román publikován ve Velké Británii v roce 1930. Poprvé zde vystupuje slavná slečna Marplová. Fara vesničky St. Mary Mead se stane místem vraždy, kde obětí je člověk, jehož nikdo neměl rád, dokonce ani sám farář. Kdo je pachatelem, když důvod k vraždě měli snad všichni? Nejbližší příbuzní, nebo někdo z obyvatel vesnice? Vyšetřující zástupci zákona sice nejsou bezmocní a hloupí, ale vztahům mezi místními lidmi nerozumějí. Slečnu Marplovou zpočátku inspektor vnímá jako neškodnou povídku s podivnými názory, avšak právě ona zná místní poměry i vztahy...

O. S. Za dveřmi Náměšť na Hané

Občanské sdružení Za dveřmi bylo založeno v roce 2007 a vyvíjí svou činnost v Náměšti na Hané. Spolek byl založen s cílem navázat na stoletou tradici náměšťského ochotnického divadla, které přestalo být činné v druhé polovině devadesátých let 20. století. Za dobu své existence nazkoušel šest divadelních představení, které následně

reprízoval nejen na domovské scéně, ale také v okolních obcích, a pravidelně se účastní přehlídek amatérských divadel. Při výběru her preferuje komedie, v nichž mohou herci uplatnit své komediální nadání. V Kojetíně nám představí komedii Bez obřadu autorů Jacquese Vilfrida a Jeana Giraulta. Bez obřadu se můžete dát zpopelnit, ale ne se vdát! To si myslí leckterý z aktérů brilantní francouzské situační veselohry, než vstoupí do hry mladý sympatický a nad poměry výřečný pojišťovací agent, než odcestuje razantní a trochu nervózní milionář Leonard se svou půvabnou éterickou manželkou za obchodem do Paříže, než se jejich jediný pravý syn vrátí z brazilských pralesů - a především než zůstanou rodinné akcie v rukou manželky a rodinné sídlo v rukou dcery... Když tento výčet znásobíme jedním odmítaným nápadníkem z lepší rodiny a vydělíme jedním domnělým sňatkem, výsledkem je řízný komediální zmatek plný omylů a nevinných léček, lehkosti a nonšalantní elegance ve vtipných dialogích a v bláznivých, originálně pointovaných situacích, to vše ve výsostně francouzském stylu. Průšvih střídá průšvih, pohroma pohromu v tempu přímo hektickém. A přesto se hra drží v žánru příjemné letní komedie.

Ořechovské divadlo Ořechov

Ořechovské divadlo je proslulý vesnický divadelní soubor, který svojí divadelní poetikou dravého komediantství a velké múzičnosti udivuje diváky nejen po celé České republice, ale i na četných zahraničních zájezdech. Divadlo má své sídlo ve stejnojmenné střediskové vesnici, nacházející se jihozápadně od Jihomoravské metropole - města Brna. Soubor vznikl před více než sto deseti roky z čistého vlasteneckého nadšení tehdejších zakládajících členů, které v počátcích vedl mladý dělník Josef Malý. Na začátku 2. světové války bylo nadšení pro divadlo tak velké, že si ořechovští ochotníci postavili na místě staré selské stodoly Prozatímní divadlo. V této, dnes již technicky nevyhovující budově, hrál a zkoušel soubor Ořechovského divadla až do roku 2010, kdy se přestěhoval do nových prostor v Obecním sále Kulturního centra Ořechov. V čele scény stojí již celých 39 roků profesionální

režisér, hudebník, scénograf a dramatik Vlastimil Peška, který vtisknul dnešnímu souboru nezaměnitelnou a ojedinelou tvář. Repertoár Ořechovského divadla je orientován výhradně na tituly veseloherního ražení. Často vychází z autorské dílny svého uměleckého šéfa.

Rozverná komedie Jak Švédové L. P. 1645 marně Brno dobývali pojednává o marném dobývání Brna švédskými vojsky za třicetileté

války. Napsal ji Vlastimil Peška na žádost švédského lidového spisovatele Hanse Eriksona v roce 1994. Hra vtipně glosuje starý a stále přežívající nešvar, kterým je překrucování dějinných faktů. Vše se odehrává na pozadí jednoduché, avšak nosné dějové linky, vystavěné na pozadí známé brněnské pověsti o předčasném zazvonění poledne na brněnském Petrově, díky kterému Švédové ukončili bitvu a Brno tak nebylo dobyto. Perličkou komedie je vtipné, avšak srozumitelné použití osmi evropských jazyků. Od angličtiny až po maďarštinu. Druhou perličkou je zajisté i Peškova hudba zkomponovaná v duchu moravských lidových balad a kramářských písní. Ořechovské divadlo se ke komedii o dobývání Brna švédskými vojsky v čele s pověstným generálem Torstensonem vrací na přání svých příznivců po dvaceti letech. Jde však o zbrusu novou inscenaci s nezaměnitelným nábojem, který do hry vnáší především mladí a noví členové souboru, kteří před zmíněnými dvaceti roky nosili pleny či zasedali do školních škamen.

Divadelní soubor Lojza z Oder

Amatérské ochotnické divadlo má pevné místo v historii oderského Dělnického domu. Na tradici ochotnického divadla z 50. let navázal v Odrách divadelní soubor Radost. Divadlo založila v roce 1972 Anna Geistová. Divadelníci navázali na tradici ochotnického divadla a činnost souboru se úspěšně rozvíjela. Od roku 1979 soubor vede a do Oder za ním 28 let jezdí - Miloš Čížek, šéf české scény Těšínského divadla. Pod jeho vedením se oderská veřejnost dočkala dvaceti divadelních her. V roce 1994 po úmrtí hlavního

protagonisty Aloise Václavíka soubor vystupuje jako LOJZA z Oder. Oderská divadelníci jsou ve světě amatérského divadla známým pojmem, jsou zváni k vystupování v regionu kraje, zúčastňují se festivalů amatérských divadel a dokonce reprezentují město v zahraničí. Láska k amatérskému divadlu má v Odrách silné kořeny. Jakhodně si váží práce jednotlivých členů souboru jejich režisér Miloš Čížek?: „Je obdivuhodné, jak při svých pracovních a osobních povinnostech dokážou odvést maximum nejen při nastudování, ale i při vystoupeních. Najít si čas v dnešní době, která všechno přepočítává na peníze, a chtít něco udělat pro druhé - a ještě bez nároku na jakoukoliv odměnu - je prostě úžasné!“

Na kojetínské přehlídce uvede tento soubor černou komedii Jana Wericha Jezinky a Bezinky. Tato hra měla premiéru na Broadwayi v roce 1941. U nás byla uvedena Janem Werichem v Divadle ABC roku 1958. Děj pojednává o dvou starších příjemných slečnách, sestřích Abby a Martě Brewsternových, které hostí starší pány lahodným bezinkovým vínem. V této rajské pohodě se však dějí věci nadmíru podezřelé, a tak když tety navštíví jejich synovec Mortimer, nestačí se divit...

Divadlo Václav Václavov

První zmínka o divadelní činnosti ve Václavově je v kronice zapsána v roce 1924, kdy se hrálo představení Vrah. Uplynulo od té doby právě 90 let. Podle kronikářských záznamů je hra *Tlustý anděl z Rouenu* jubilejní šedesátou inscenací nacvičenou ve Václavově. Představení vznikala nejdříve v místní škole (zásluhou pana učitele Dvořáčka) a v divadelním odboru TJ Sokola, po válce se soustředila divadelní činnost pod hlavičkou Osvětové besedy. Posledních osmnáct divadelních her vzniklo v novodobé historii od roku 1998, kdy byl založen divadelní spolek Václav Václavov. Velmi významnou událostí v životě obce a ochotnického divadla bylo otevření nového kulturního domu v roce 1962. Tuto událost si každoročně připomínají dnes už celostátně oceňovanou soutěžní přehlídkou ochotnických souborů nazvanou *O Václava z Václavova*. V příběhu *Fritze Hochwäldera Tlustý anděl z Rouenu z prusko - francouzské války roku 1870* je hlavní postavou rouenská kurtizána Elisa Rousettová, která je sice pro každého, ale jako pravá vlastenka pruským okupantům jako jedna z mála Francouzů statečně vzdoruje. Děj se odehrává v jednom francouzském hostinci obsazeném Prušáky, v němž chce přenocovat utíkající rouenské panstvo. S nimi v dostavníku náhodou cestuje i Elisa. Pruský velitel je zde zadrží na tak dlouho, dokud nesplní jeho podmínku. Při řešení této situace se projeví pravé charaktery postav. Ukáže se, že svými činy může i prostitutka nebo kočí vysoce převyšovat váženou a bohatou společnost. V inscenaci jde především o vyjádření hlubokého lidského příběhu, myšlenek a činů aktérů, ponaučení z nich jsou i desítky let od vzniku předlohy stále aktuální.

Kroužek Divadelních ochotníků ve Hvozdné

Premiéra divadelní inscenace *Aleny Herman Kód nula* byla členy Kroužku divadelních ochotníků nastudována k jeho 105. výročí od založení. Vše začalo rokem 1909, kdy nadšení některých hvozdnanů přerostlo v divadelní vášň. K tomuto účelu sestavili vlastní stanovy, které jsou platné dodnes. Prvních dvacet let se veškeré inscenace konaly v hostinci u Staňků. Až v roce 1929 se naplnilo přání aktivních členů a 6. října tak byla slavnostně otevřena kulturní budova. Od té doby se budova dočkala několika rekonstrukcí a současný stav je zásluhou nejen členů, kteří obětovali mnoho volného času při

brigádách, ale také sponzorů, kteří nemalou částkou přispěli hlavně v době velkých úprav. V neposlední řadě nelze opomenout také vaši diváčkou přízeň, které si všichni vážíme. Spolek slavil několik výrazných úspěchů, které hvozdenskému divadlu pomohly nakročit mezi nejvýznamnější amatérská divadla v naší republice. Pětkrát byl Kroužek vybrán na národní přehlídku venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou (Kutnohorští havíři, Tvrdohlavá žena, Maryša, Gazdina roba, Motýli). Divadelní hry Maryša bratří Mrštíků a Gazdina roba Gabriely Preissové pod režijním vedením Dušana Sitka byly natolik kladně přijaty odbornou porotou, že měly tu čest zúčastnit se mezinárodní přehlídky Jiráskův Hronov.

Divadelní hra Kód nula je sociálním dramatem, které se odehrává v určitém fiktivním prostředí Londýna. Podstatou příběhu jsou partnerské vztahy a mateřská láska. Tato báseň je určena celému příběhu a hlavní myšlenka: Alena Herman - Složitost: „Také si myslíte, že život je něco složitého? Stačí se přece narodit a zahrabat zesnulého. Složitost života nelze přece vyjádřit slovem (kódem). Je totiž stvořena samotným bohem.“

Divadlo DiGoknu Rožnov pod Radhoštěm

„Strašně žvaním, nic mě nebaví, piju, kouřím, mluvím sprostě, jsem celkem hloupá a zatraceně sentimentální.“ Frida. Příběh ženy, která se nevzdávala. Magdalena Carmen Frieda Kahlo y Calderón. Mexická malířka, známá především svými autoportréty. Její obrazy jsou sřizravé i něžné, tvrdé jako ocel a zároveň jemné a lehké jako motýlí křídla, nádherné, hluboké a kruté. Přesně takové, jaká byla ona. Frida Kahlo se narodila 6. července 1907 v Coyoacánu. Její otec, Guillermo (Wilhelm) Kahlo, pocházel z maďarské židovské rodiny a matka, Matilde Calderónová, byla po otci Indiánka a po matce Španělka. Frida měla tři sestry. V roce 1925 její život osudově poznamenala nehoda autobusu, při které Frida utrpěla četná zranění. Po zbytek života pak trpěla velkými bolestmi a podstoupila přes 30 různých operací. Po nehodě musela nosit sádrový korzet a byla upoutána na lůžko. Tak, vlastně z nudy, začala malovat. Nejčastěji malovala sama sebe. „Namalovala jsem tolik obrazů sebe sama, protože jsem byla často osamělá a také proto, že sama sebe znám nejlíp.“ Jejím manželem byl o více než 20 let starší Diego Rivera, významný tvůrce mexického výtvarného směru muralismu. Jejich manželství bylo velmi divoké, oba si byli navzájem nevěrní. Frida také několikrát potratila. Rozvedli se, ale po krátké době se opět vzali. Díky Diegovi se Frida dostala mezi tehdejší uměleckou smetánku. Díky němu se také dostala do Ameriky i Evropy, kde vystavovala své obrazy. Krátce před smrtí jí byla v Mexiku věnována celá výstava. Jediná během jejího života. Ke konci života se její zdravotní stav prudce zhoršoval, musela jí být amputována pravá noha. Frida byla závislá na lécích i alkoholu. Zemřela 13. července 1954. Oficiální příčina

smrti byla plicní embolie. Nikdy ale nebyla provedena pitva, a tak není vyloučeno, že spáchala sebevraždu. Poslední slova, která si napsala do deníku, byla: „Radostně čekám na odchod - a doufám, že už se nikdy nevrátím...“ Divadelní předlohu Glorie Montero Frida uvidíme v Kojetíně v úpravě, režii i samotném hereckém ztvárnění členky Divadla Di Goknu Ilony Zámečnickové za hudebního doprovodu Václava Hudečka.

Divadlo Brod Uherský Brod

Divadlo Brod z Uherské Brodu, jak samotné deklaruje, se snaží zvelebovat stav lidské duše prostřednictvím divadelního umění. Divadelní soubor pracuje ve dvou sekcích: činoherní a loutkářské. Činoherci připravují průměrně jednu až dvě inscenace ročně, žánry pravidelně střídají. Loutkoherci se snaží zaplnit mezeru v nabídce pořadů pro děti. Kromě divadelní činnosti pořádá sdružení scénická čtení, divadelní ples a podílí se na Brodském kulturním létu. Název Divadlo Brod se poprvé objevuje v roce 2002. Vzniklo sloučením Divadelního souboru Tomáše Miličky a Loutkového divadélka, jejichž členové spolu stále více spolupracovali. Navazuje na činnost divadelních spolků v Uherském Brodě (zejména orelské a sokolské divadelní aktivity) a podařilo se mu doložit pravidelnou divadelní spolkovou činnost až k roku 1892, ke které se s úctou hlásí. Divadlo Brod působí v prostorách Domu kultury, ale zajíždí se svými inscenacemi i do okolních divadelních sálů a hrálo i ve vzdálených městech (Olomouc, Vyškov, Ostrava, Kuks...). Pravidelně se účastní soutěžních i nesoutěžních divadelních přehlídek. Toto občanské sdružení se snaží ukázat „jiný svět“ prostřednictvím divadelního umění.

V přehlídkovém sobotním večeru nám zahraje tento soubor hudební komedii Caesar z dílny pánů Voskovce a Wericha. Psát o Jiřím Voskovci, Janu Werichovi či Jaroslavu Ježkovi je na tomto místě nepatřičné. Každý průměrně vzdělaný občan alespoň něco málo o těchto kumštýřích zaslechl. Hra Caesar patří k vrcholům dramatické tvorby legendární dvojice, její poselství je jasné. Hrůzným zůstává fakt, že hra je aktuální i po 82 letech od svého vzniku. Tentokrát však dramatický text a jeho inscenování prubuje i jiný společenský jev. Příchodem demokratického kapitalismu společnost zhrubla, znečitlivěla, zrychlila se.

Humor Voskovce a Wericha je založený na hře se slovy, na znalostech kontextu, je humorem inteligentním a intelektuálním. Není to televizní humor plný přímočarosti a vulgárnosti, založený na urážkách. Humor pánů Voskovce a Wericha, jejich pokračovatelů M. Horníčka, J. Suchého, J. Šlitra, Z. Svěráka či L. Smoljaka, postupně mizí. A přitom je to humor, který si váží člověka a jeho člověčenství. Něco se musí změnit! V sobotu večer to bude ovšem jen na vás!

Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves

Blázni lovící ideje cedníkem (BLIC), to je název spolku milovníků divadelních her z Ostrožské Nové Vsi. Z původních sedmi členů, kteří divadlo v roce 2000 založili, se sestava rozrostla na pětadvacet. Nejsou jimi pouze Novoveštané, ale také nadšenci z Kunovic, Uherského Ostrohu, Veselí nad Moravou nebo z Uherského Hradiště. Inscenace plná začátečnického nadšení tehdy okouzila nejen místní diváky, ale také odborné poroty. Tak se divadlo BLIC přes krajské přehlídky dostalo i na ty národní, jako je Femad Poděbrady a Šrámkův Písek. V roce 2002 se dočkali i mety nejvyšší - zúčastnili se prestižní národní přehlídky Jiráskův Hronov. V roce 2005 uvedl soubor komedii Svatba Balzaminova a o dva roky později tragédii J. P. Sartra Trójanky, s oběma inscenacemi postoupil na národní přehlídku FEMAD. Pak přišla na řadu autorská pohádka O třech motýlcích, která patří do dneška k nejvíce reprízovaným kusům BLICu. Inscenace Julie umírá každou noc byla pro tento soubor výjimečná tím, že roli Alby zde za těhotnou Evku Koukolskou přezkoušela herečka Slováckého divadla Irena Vacková, která tím zachránila premiéru a umožnila souboru vyzkoušet si, jaké je stát na jevišti s profíkem. Režie komedie Jak to vidí ryby se ujal Ivan Helmich, který se v posledním roce společně s manželkou podílí také na režii autorského muzikálu Černá je dobrá, jehož premiéra byla 7. února 2015. Úspěšnost souboru na přehlídkách zajišťují především výborné herecké výkony jednotlivých členů. V letošním roce soubor oslaví své patnácté narozeniny.

Většina lidí má strach ze smrti, je to pro ně téma depresivní a schovávají se před ním. V inscenaci Černá je dobrá je smrt součástí života. Je něčím, s čím se postavy hry pravidelně setkávají, a proto pro ně smrt přestává fungovat jako strašák. Neotupuje je, jen jim svou všudypřítomností jakoby poodhaluje dveře do jiného světa. Lidé, kteří jsou v kontaktu s porody i se smrtí, vidí velkou podobnost v obou přechodech - jsou to „stejně dveře“, které se jen jednou otevrou sem a pak na druhou stranu. V naší civilizaci se smrt stala velkým tabu. Distancujeme se od ní, své umírající odkládáme do hospiců, nemocnic, domovů pro престárlé. Někam, kde jejich postupné a mnohdy potupné odcházení nebudeme mít stále na očích. Pak naše odcházení prožíváme jako veliké trauma, neumíme umírat a bojíme se toho, co by mělo přijít pak. V inscenaci Černá je dobrá se herci pokusili s laskavým nadhledem podívat na věci, které nás jindy děsí. Co když svět vypadá po odhalení roušky trochu jinak? Co když vlastně ani žádné dveře nejsou a my žijeme ve stejném světě jako naši zesnulí, jen se špatně rozhlížíme, a tak je nemůžeme zahlédnout. Podívejme se pořádně a možná uvidíme i anděla.

DS ASpol SVČ Lužánky

DS ASpol je dospělou součástí DDS Brnkadla, souboru pracujícím při SVČ Lužánky v Brně, souboru s více než dvacetiletou tradicí. Divadelní soubor ASpol. vznikl v roce 2002 z potřeby odrůstajících členů dále se scházet a dělat divadlo. Od té doby se jeho členové podíleli na vzniku deseti inscenací, které pravidelně hrají ve svém domovském sídle Ornis SVČ Lužánky, ale také v Divadle Barka. Některé byly

reprízovány více než třicetkrát v Brně i na různých přehlídkách (od Slavičína přes Kojetín až po Ostravu) a akcích mimo Brno. V řadách ASpolu se již vystřídalo přes šedesát členů ve věku od 16-ti do 50-ti let, kteří zde umělecky vyrostli, aby posléze odešli obohacovat především domácí jeviště svých rodin. Současná generace, ač mladá, je již značně umělecky vyzrálá, což dokazuje i v inscenaci Mátový nebo citrón. Zakladatelkou a vedoucí dětského divadelního souboru Brnkadla a také po celou dobu existence skupiny ASpol jeho vůdčí osobností, dramatičtorkou, režisérkou i příležitostnou herečkou je Petra Rychecká. Hra Patricia Haudcoeur a Danielle Navarro-Haudcoeur Mátový nebo citrón je komedií z divadelního prostředí jednoho ne zrovna úspěšného divadelního souboru. Prolínají se v ní scény ze zkoušení nové hry a ze zákulisí těchto zkoušek s vlastním uvedením hry, které je plné nečekaných příhod a problémů, což je zdrojem mnoha vtipných situací.

Těchto deset divadelních souborů a spolků bude tedy soutěžit o postup na národní přehlídku Divadelní Piknik Volyně, odkud nejlepší soubory míří rovnou na prestižní přehlídku Jiráskův Hronov. Všechna soutěžní divadelní představení bude posuzovat čtyřčlenný lektorský sbor, který bude pracovat ve složení Vladimír Fekar, Vít Závodský, Petra Kohutová a Petr Nýdrle. Přeji jim pevné nervy při rozhodování a všem samé krásné divadelní zážitky...

VOX PO PAPULI aneb Hlas kojetínského lidu

Jako již tradičně jsme se zeptali kojeckého lidu a sochy T. G. Masaryka, jak se letos těší na Divadelní Kojetín a k ověření soudnosti dotázaných jsme při té příležitosti pokládali otázku, kolik je hodin.

Dominik Kantor

Máme pro vás pár otázek, abychom zjistili, zda jste vhodným kandidátem pro naši anketu. Takže, jste připraven?

Jo.

Výborně, prošel jste. Co se vám vybaví, když se řekne Divadelní Kojetín?

No, jak bych to shrnul. Já bych si představil, že to je nějaké období... Někaké období v Kojetíně, kdy v tom období je jako celkem populární divadlo, kde si všichni připomenou, že něco jako divadlo existuje. No a je to takový fajn, no.

Víte o tom, že ten ostravský přízvuk potom nepůjde přepsat, takže ho nemusíte předstírat?

Jo.

Slyšelste už někdy o Divadelním Koječáku?

Jo, to je ten časopis! To je dobrý, to vychází spolu s ÁBíčkem. To je fajn.

Éh, počkejte, teď mi vypadly otázky. Jo, tady... Na co byste se sám sebe zeptal, kdybyste byl místo nás v redakci Divadelního Koječáka?

No co tu sakra dělám? Proč to dělám? Co tím chci dokázat?

Víte, kdo je Jim Carrey?

Výbornej herec. A taky režisér. A taky je to fejk.

On měl přijet na Českého...

No měl přijet, ale nepřijel! To byl jinej Jim Carrey.

A přijdete se na něj podívat na Divadelní Kojetín?

No to bych rozhodně přišel, pokud tam bude Jim. Kdy bude ta sranda?

Příští týden.

Takže tam budete zase pěkně předstírat psaní a budete dopovaní Redbully.

Takže další otázka... Plánujete letos konečně přijít na ten festival, nebo budete zase hledět na televizi?

Na televizi se nedívám, já se dívám obvykle jenom na rádio. A když už se budu chtít dívat na divadlo, tak přijdu.

Jaké i / y se píše ve slově „Divadelní Koječák“?

Obojetné, řekl bych. Ne, vážně, nepíše. Teda Kojetín je tvrdý město, tak bych ho napsal s tvrdým.

Co byste si vybral - divadlo nebo Prostřeno?

Pokud je jídlo v divadle, tak je to ideální. Pak bych bral to divadlo. A vůbec když se dívám na Prostřeno, kde vaří nějaká baba z Němčic - bylo to napsané i v učebnici, sem to tam viděl - tak bych řekl, že spíš to divadlo.

Kolik je hodin?

Můžu se podívat? Čtrnáct třináct právě. To znamená dvě hodiny a třináct minut. Což je čtvrt na tři za dvě minuty.

Paní Eva z prodejny Teta

Slyšela jste někdy o časopise Divadelní Koječák?

Ne, neslyšela, nevím, co to je.

Ne? Vůbec? A co Divadelní Kojetín? To vám něco říká?

No, tam občas chodím

Co to je Divadelní Kojetín?

No, festival amatérských divadel v Kojetíně na Sokolovně.

Na co byste se sama sebe zeptala, kdybyste byla na našem místě?

Ježišmarjá, to já nevím, to bych já dělat nemohla. Tak třeba, na co by se lidi rádi podívali.

Výborně, tak na co byste se ráda podívala?

Určitě na něco humorného, humoru není nikdy dost!

Jak byste pojmenovala časopis o divadelní přehlídce?

Tak to mě fakt nic nenapadá... zvláštní otázky...

Jaké i / y se píše ve slově „Divadelní Koječák“?

Měkké.

Hodláte se letos podívat na přehlídku, nebo zase budete sjíždět seriály?

Podle toho, jestli mi vyjde čas, a podle práce taky. Podle práce v práci.

Vybrala byste si divadlo, nebo prostřeno?

No ježišmarja, když bude hodně dobré divadlo, tak radši to divadlo, ale Prostřeno mám hodně ráda, takže jinak asi radši to Prostřeno.

Tak poslední otázka: kolik je hodin?

Půl třetí.

Radana Nosková

Co je to Divadelní Kojetín?

Je to přehlídka amatérských divadel, která se každoročně koná v Kojetíně, a tuším, že v každém dni je nejméně jedno divadelní představení. A vím ještě, že se ty divadelní spolky sjíždí z celé země.

Jelikož jsme líní vymýšlet otázku, tak se zeptáme takto. Na co byste se sama sebe zeptala, kdybyste byla v redakci?

Jaké je kritérium diváků pro výběr představení, na které půjdou? Protože divák si musí vybrat podle nějakých požadavků a pokud je divadlo splňuje, tak tam divák půjde. A mě by zajímalo, podle jakých kritérií si divák vybírá to představení, jestli to nutně musí být podle žánru (třeba klasicky komedie) nebo podle jména divadelního spolku.

Tak podle čeho byste si vybrala představení?

Já mám pocit, že si vybírám představení spíše podle žánru. Nějak mě přestalo

bavit chodit na představení s vážnou zápletkou, takže chodím do divadla, abych se zasmála.

Jak byste pojmenovala časopis divadelní přehlídky?

Já si myslím, že Divadelní Koječák je výstižný název.

Jaké i / y se píše ve slově „Koječák“?

Tam žádné i / y není, ne?

Plánujete letos přijít na přehlídku?

No, já chodím každý rok. Když mi vyjde čas, tak někdy i na pět představení.

Divadlo, nebo Prostřeno?

Prostřeno neznám.

Kolik je hodin?

11 hodin, 50 minut.

Socha T. G. Masaryka

Mohli bychom se vás zeptat na pár otázek ohledně divadla?

Když tak pěkně prosíte, tak bych si pro vás chvilku našla. Ale rychle, mám plné ruce práce s vypadáním impozantně.

Víte, co je to Divadelní Kojetín?

No, ani mi to nepřipomínejte. Každý rok přesně v tom týdnu si na mě každý večer chodí někdo ulevovat. Já nevím, jestli tam na té Sokolovně mají tak hrozné toalety nebo prostě nefungují, ale je to nehoráznost a mělo by se s tím něco udělat.

Na vás si někdo chodí ulevovat? To je hrozné! Jak vypadá?

Nestojí mi za pohled. Od té doby lidmi opovrhují a dívám se na oblohu.

Na co byste se sama sebe zeptala, kdybyste byla na našem místě?

Já, být na vašem místě, bych se mne zeptala na radu. O čemkoliv, co vás trápí. Třeba jak docílit tak pevného účesu, jako mám já.

Ehm... Nechme to být. Slyšela jste, že na Divadelní Kojetín má přijet Jim Carrey? Přijdete se na něj podívat?

A proč? Raději by se měl on přijít podívat na mě.

Divadlo, nebo Prostřeno?

Jaké prostřeno? To má být chyták? Pozor, já to poznám.

Předěme radši k poslední otázce. Kolik je hodin?

(směje se) Pro mne čas není důležitý. Vy lidé pořád někam spěcháte a nemáte čas na pěkné věci. Podívejte se například na mě.

Vy máte čas na pěkné věci?

Ne, mám přece plné ruce práce. Ale stejně se na mě podívejte.

QUAESTIONES PERPETUAE

aneb Lektorský sbor

Kdo letos usedne v lektorském sboru, který bude analyzovat soutěžící divadelní představení a na své čestné svědomí na závěr vybere tu nejlepší hru, aniž by přijal úplatky? Ještě než si odtajníme tato žhavě očekávaná jména, měli bychom si připomenout jednu zásadní změnu z loňského roku; odborné porotě už neříkáme „odborná porota“, ale „lektorský sbor“. Určilo se to v Praze, tak to prosím respektujte. Protože jsme pokroková přehlídka a moderní kojetínská redakce, která jde s dobou, tak vás chceme upozornit, že kdo bude říkat „odborná porota“, tak toho budeme ignorovat a budeme dělat, jako že jsme neslyšeli. Nedej bože, kdyby přijel někdo z Prahy a přistihl někoho z redakce, jak používá tu starou formu! Ale dost už poučování čtenářů a pojďme si představit odbornou porotu.

Vít Závodský

Tak Víta Závodského snad ani nemusíme představovat. Na internetu se můžete hned v prvním odkazu dočíst, že Vít je divadelní a literární vědec, kritik, publicista a uznávaný a oblíbený pedagog. My ho za ta léta přehlídek také uznáváme a máme ho rádi, a proto mu říkáme familiárně „Závodřák“. On to ví a nevadí mu to, protože je to prostě náš fajn Závodřák. Od loňského roku se u něj změnilo to, že obdržel Cenu města Brna za rok 2014, společně s dalšími dvanácti významnými osobnostmi Brna. My, jako pokroková přehlídka a moderní kojetínská redakce, jsme také přemýšleli, jak se Vítovi odvděčit za mnohaleté přínosy, a tak jsme se dohodli, že mu udělíme čestné občanství města Kojetína. Jenom bude muset chvíli počkat, než seženeme těch dalších jedenáct osobností Kojetína.

Petra Kohutová

Petra je naše oblíbená porotkyně, která je zároveň i naše kámoška, protože si s námi povídá o existenčních tématech do tří ráno na ulici pod okny hotelu Pivovar. Je pravda, že loni měla jisté manýry, že dělá dramaturgii někde v Karlovarském městském divadle, a proto nemůže přijet. Ale za ten rok jí došlo, že sláva je polní tráva, uspořádala si priority a letos zase přijede na Divadelní Kojetín. Petřinou největší devizou pro nás je to, že i když se snaží mluvit sprostě, tak je strašně hodná a vždycky se nechá přemluvit, aby nám psala recenze na divadelní představení, což nikdo jiný na světě nechce dělat. Potom s námi chodí nahrávat rozhovory do kuřárny, kde z ní taháme informace. A to už nekouří ani elektronickou cigaretu.

Petr Nýdrle

Přestože Petr je v naší porotě nováčkem, návštěvníkům přehlídky je dobře znám z minulých let jako režisér Malé Scény Zlín a Divadla bez střechy Vyškov. Má toho momentálně strašně moc, například teprve v pondělí se vrátil z Francie, kde natáčel nějaký film se svým bratrem Richardem. Ještě se to oficiálně nezačalo propagovat, ale pravděpodobně má jít o nějaký francouzský remake filmu Vesničko má středisková. Obsazení zatím také ještě neproniklo do médií, ale my jako první víme, že s nějakým Bohoušem, Bobinou, Rudou a Tomíkem. Na loňské přehlídce jsme se prorekli v tisku, že Petr Nýdrle je náš oblíbený režisér ze Zlína, a na omluvu jsme mu pak věnovali prostor v čestné rubrice „Co pijete?“. Tím se nastartoval kolotoč pomluv ohledně Petrova alkoholismu. Za to se mu tedy moc omlouváme a za odměnu mu letos hodláme věnovat prostor v čestné rubrice „Co berete?“.

Vladimír Fekar

Muž mnoha schopností, dovedností a neodolatelného šarmu. V současnosti je dramaturgem Městského divadla Zlín, kde se hrají i jeho vlastní úpravy inscenací. Vladimír je také pedagog, redaktor, autor divadelních her a zatím nedoceněný básník. Kromě toho je velmi zapáleným hráčem házené, jak jsme mohli zjistit na loňské přehlídce, kdy se přímo vyřítit ze sobotního odpoledního představení a cestou se převlékaje naskočil do svého vozu, aby stihl dát gól na turnaji. My se však na Vladimíra těšíme především kvůli jeho dlouhým vlasům.

DÍVKA ČÍSLO 1

Háda Hášová

Prakticky ikona umělecké scény napříč republikou. Kam přijde, tam udělá ve spolupráci se svými podobně inteligentními přáteli tak nenápadnou performanci, že se nestačíte nedívat. Její nevybouřená touha po tvorbě, která se kumuluje od té doby, co na JAMU nerozpoznali její genialitu, vyústila dokonce v pokus o vytvoření brněnské umělecké skupiny. Měla sdružovat latentní homosexuály, pravicově orientované starožitníky, Židy, zchudlé šlechtice, sedmilháře a potenciální alkoholiky. Velký den první vernisáže ale zkrachoval na tom, že vystavované obrazy zplesnivěly. Takže shodou různých okolností raději ještě studuje sociální práci, kde se specializuje na dluhovou problematiku. Další specializací je romská menšina, aby se Háda měla kam zařadit, až přijde o všechny kamarády umělce, kteří jsou vnitřně rozervaní, a tudíž krajně nespolehliví.

Klára Krčmařová

Klára do redakce Koječáku perfektně zapadá hned z několika důvodů. Koncepce našeho deníku, spočívající ve zmatenosti křížené s genialitou, jako by jí byla ušita na míru; ačkoli se může v mnoha ohledech zdát, že je Klára tak říkajíc „mimo“, ve výsledku odvede jakoukoli práci na výbornou. Letité problémy s motorikou dokáže elegantně zužitkovat v jakémsi existenčním tanci a ještě při tom vypadá dobře. Všimněte si někdy například osobitého stylu jízdy na koni, kterou Klára bravurně ovládá a s níž by se klidně mohla účastnit profesionální krasojízdy! Nebo snad znáte ještě někoho ve svém okolí, kdo za jízdy na koni leží na zádech? Zachovat chladnou hlavu dokáže i při krkolomných situacích v pracovním procesu, kdy vede přijímací pohovor s novým podřízeným, zatímco si s rukou ponořenou v hrnku s vodou chladí popáleniny druhého stupně na prstech. Neení pochyb o tom, že při všech nástrahách, co čekají na Sokolově, se Klára projeví opět po svém a ve zkouškách osudu obstojí.

Milan Zahradník

Stréc Milan, který pro Divadelního Koječáka píše rubriku Frky stréca Milana, za poslední rok rozjel dráhu slavného lidového autora. Dokonce mu byly vydány dvě sbírky jeho pravdivých hanáckých sci-fi povídek, které Svača vytiskla na tiskárně značky Canon na Sokolovně. Jmenují se marketingově poplatně Frky stréca Milana I. a Frky stréca Milana II. Zatím jde o černobílé vydání, ale Svača plánuje i jeden barevný vánoční výtisk, na který by se použil ušetřený toner na konci roku. Tento

výtisk ovšem horko těžko seženete, protože ho asi pošleme panu starostovi Šírkovi jako novoroční pohled. Stréc Milan šel vůbec hodně do sebe, protože se mimo jiné stal sportovcem a vstoupil do akvabelistického kroužku Modrá ústřica, který po večerech vystupuje na společenských akcích. Protože pořadatelé však mají ve většině kulturáků problém zajistit tolik vody v bazénu, tak si Milanův soubor vozí vlastní káď s modrou plachtou simulující vodu, do které se nadělají díry a v nich pak ti akvabelisti jakože „plavou“ na místě. Mezi další strécovy zájmy patří sběr betlémů a sledování striptýzových vystoupení. Stréc Milan měl minulý týden narozeniny, tak bychom mu tímto chtěli popřát v tisku. Jinak byl rád, že jsme mu dali prací prášek, kterého má nadměrnou spotřebu, protože mu vždycky zplsnívá prádlo v pračce a on pak pere natřikrát. A ať stréc Milan popře, že tento medailon je pravdivější než skutečnost.

Akzeret Panáková

Co dělá Akzeret? Aktuálně pracuje na své epické estetické diplomové práci. A aby se z toho nezcvokla, tak si obarvila vlasy na růžovo. Trochu se bojíme, co ještě vyvede, než tu práci dopíše... Když si chce Terka odpočinout od psaní, nespoutaně vymetá všemožné koncerty, vernisáže a kavárny. Převážně v Brně. Ale ne nutně jen v Brně. Letos máme extrémní štěstí, že ji tady máme, protože v Praze je v termínu naší divadelní přehlídky přítomen herec Alan Rickman, kterému Terka už léta jen těžko odolává. Obecně Terka ráda oslavuje život a vždycky si pro to najde nějakou příležitost a důvod. V létě třeba paří v kašně, v zimě dává přednost spíše interiérovým záležitostem. Jo a trpí na blechy, ale to jsou přece jen blechy psí, teda kočičí!

Hanča Svača Svačinová

Naše Svača je úplně dokonalá ředitelka kultury, která sežene, na co si vzpomenete, třeba kamión ve tři ráno třeba někde úplně... v Kojetíně. Všichni ji mají rádi a pořád za ní chodí do práce a do hospody. Divadelní Koječák za ní hrozně rád chodí zejména do kanceláře, kde se často vyskytuje něco dobrého na stole a není to moc hlídané, protože Svača má počítač směrem k oknu, zatímco konferenční stůl se nachází uprostřed místnosti, přímo naproti dveřím. Se Svačou se dá trávit hodně času i přesto, že má taky svoje muchchy. Třeba si vzpomene na nějakou hlášku z filmu z roku 1934 a pořád vám tu hlášku opakuje, dokud jí neřeknete, co to bylo za film. Až jí třeba za půl roku z ničeho nic napadne, že by mohla zavolat sestře,

kteřá jí rovnou řekne, že to je z filmu U nás v Kocourkově. Ovšem nejhorší to je, když jde Svača v hospodě na toaletu. Vůbec nemůžete vědět, s čím se vrátí. Jestli třeba s utrhnutým prkýnkem v ruce, vyšroubovaným lustrem na hlavě nebo s frází písničky, která zní takto: „Na na nana na na na, tramtadáta ratata, tádadáda raduje. Co je to za písničku?“ A půl roku vám to zpívá pořád dokola, dokud jí sestra neřekne, že to je „Pec nám spadla“ nebo „Jedna, dvě, Honza jde“.

Fejw Hásulda Hás

Fejw je nejmladším dědicem rodu Hásovců. Žije v malé vesnici, ne méně líbezná než je Kojetín, zvané Měrovce nad Hanou, kde tráví svůj volný čas vzděláváním se. Jeho talent na psaní, patrně zděděný po sestře Hadičce (jelikož u Hásových se nedědí z otce na syna, nýbrž ze sestry na bratra), se projevuje již od útlého věku. Tuto schopnost využívá i v případě Divadelního Koječáka, kam píše už třetím rokem. Studuje na gymnáziu v Kojetíně předposlední rok a také tady využívá svou všestrannou dokonalost, protože vyhrává kdekou soutěž, až ho unavuje objíždět všechna ta státní a mezinárodní kola. Díky jeho důmyslné strategii a přirozenému šarmu si získal srdce opravdu hromady kamarádů, kteří mu neřeknou snad jinak než Dejvík. Budoucnost je pro něj otevřená, rád by pracoval v oblasti informačních technologií, nebo jakožto architekt. Mezi jeho koníčky patří občasné běhání, hra na kytaru a logické uvažování. V jeho blízkosti se člověk opravdu nenudí - taky aby jo, je to prostě ideální kámoš na celý život. Když může, pomůže, když nemůže, snaží se.

Dafčá Dvořáků

Aneb Muž tisíce jmen. Každý mu snad říká jinak. Pro kamarády je to Beny, stejně jako jeho kočka, ve třídě mu neřeknou jinak než Hafí a stréč Milan ho zas pokřtil na Kočí, asi taky podle kočky. Nebo podle kočího, jako já fakt nevím. Benyho punkerský životní styl je trnem v oku všem učitelům. Rád chodí po školních chodbách s repráčky v batohu a zlepšuje spolužákům náladu posledními hity ve stylu dubstep. Říkáme mu, že Eva a Vašek se tam většinou neřadí, ale to ho prý nezajímá.

Kromě toho, že je rebel, je taky pěkný ochrapa a nemá problém hodinu prospat třeba v prázdné skříně nebo pod učitelskou lavicí, pokud ho někdo nevyhodí. Ke Koječáku, kam píše už třetí rok, se dostal díky svým kontaktům, kterých má jak much. Ne, že by měl hodně much, to on je jako čistotnej. Prý se myje až dvakrát denně a to je dost. Já teda nevím, co tím sleduje, ale poslední dobou se věnuje zvukaření v divadelním spolku Smotaná hadice a spoustu času taky tráví tady na kultuře, kde prý s něčím pomáhá. Co by chtěl dělat v budoucnu, snad ani neví a moc neřeší, ono se to nějak vyvrbí.

Honzík Tabara

Tohoto mladíka zajisté nikdo nepřehlédne. Jak ho poznáte? Je stylově oblečený a dbá na výběr správných oslnivých vůní parfémů. Ve společnosti vyniká svým projevem opravdového džentlmena. Na dnešní dobu je to zcela unikát. Rád pomůže každému, i když se s ním zrovna moc „intimně“ nezná. Dříve chodil pomáhat do rodinné pekárny, kde pojídal pekařské dobrůtky. Pak se lidi divili, že byl nedostatek výběru. Je to také velká celebritka místního slavného gymnázia v Kojetíně. Vyniká hlavně svým uměleckým talentem, účastní se každé školní akademie, kde má v publiku velkou kupu fanynek, převážně z řad mladých slečen, které okouzlí svým zpěvem a hraním na kytárku. Hudbou je zcela posedlý. Letos se poprvé předvedl i v roli moderátora na akademii našeho gymnázia. Jeho druhou ženou je významná, ne laciná a naslouchavá ženuška jménem „Kytara“, se kterou tráví veškerý svůj volný čas, často bez ní nemůže být, a proto si ji bere i do školy. Takže holky, kdybyste chtěli tohoto hezouna získat, tak nemáte šanci, je šťastně zadaný už pár let. Ale nezoufejte, možná má někde svého nezadaného dvojníka, právě pro vás.

Markéta Sklenářová

Rozdvojená osobnost Divadelního Koječáka. Mladá sympatická a především talentovaná Markéta Sklenářová je bezpochyby zlatým slavíkem letošní přehlídky divadel. V soukromí tichá a nenápadná studentka kojetínského gymnázia se na pódiu mění v sebevědomou zpěvačku s velmi výrazným hlasem. Nenechte se tedy na první pohled zmást její drobnou postavou! Ve volném čase totiž ráda rozbíjí svým dunivým hlasem všemožné sklenice a jiné - mnohdy ne pouze skleněné - nádoby. Mezi její další záliby patří například koketování s nejmenovanými redaktory našeho skromného plátku.

Sabina Couf

Sabina Couf je externí brněnská redaktorka Divadelního Koječáka. Původně pochází z Kojetína, což je takové menší město vedle Měrovic nad Hanou. To už je ovšem dávná minulost, protože Sabina má slibně našlápnuto nejdříve na pozici ombudsmanky a poté do Evropského parlamentu, pokud se mezitím nerozpadne Evropská unie. Zase ale nepředbíhejme; Sabina se nyní velmi intenzivně věnuje brněnské kultuře a zná takové lidi, jako je třeba Ivan Blatný, který už sice dávno umřel, ale Sabina má o něm doma knížku, podepsanou od autora. A nebo třeba Matěj Hollan z hnutí Žít Brno. On ji tedy ještě nezná osobně, ale má na to slibně našlápnuto. Je pro nás čest, že se Sabina uvolila k tomu, aby nám pravidelně sdělovala postřehy a reakce brněnských kulturních kruhů na dění u nás na Sokolovně. Děkujeme, Sabino!

FRK STRÉCA MILÁNA

aneb Jak sem dobéval matičku Prahu

Už odmala bylo mojim snem se jednú podivat do našeho hlavního města Prahy. Když sem véral na ty staropražsky filmy v televizi, tož sem si říkal, že pro tak světaznalého člověka jak su já, keré byl nédál v Luhačovicách na kolonádě, tam musí byt krásně. Příležitost se naskytla hned po maturitě, gdy mě o prázdninách telefonoval můj kamarád, kumpán a prokleté básník Michal Talo, že mně v Praze našel brigádu. Tož to sem byl celé šťastné jak koza u capa a ešče k temu gdyž to měla byt pré práca u koňů. Hned sem zavolal na telefon, keré mně kamarád dal. Chlap, co mně to na druhym koncu zdvihl, byl po hlase sympatické, říkal, že

u něho možu aji rajtovať, a taky se ptal, kolik vážim a jaké mám vztah ke zvířatom, a že má koně dostihovy. Gdyž sem mu řekl, že vážim rovné metrák a mám rád koňské salám, to už moc sympatické po telefonu nebyl. Povídal, že s takový váhó ty koně možu tak akorát nosiť, ale že esi mám zájem, možu u něho dělat v maštalách. Tož co, říkám si, práca jak práca a aspoň se naučim nejakém tem pražském móresom a třeba si vyslózím aji nejakó tu kobylu. Z rodného domu sem odjížděl směr Praha s napakovanéma dvóma kuframa a ruksakem na zádech, jak dybych se už neměl vrátit. Ešče na peróně v Bezměrově, gde mě vyprovázela celá dědina, mně mama dávala rady do života, že pré si mám brat každé deň čisty trenky, aji gdyž su u koní, protože gdyby mě nejaká ta hajtra kopla a vezli mě do špitálu, co by si o nás v Praze doktoři řekli. Taky že nemám piť, aji gdyž mně nabalili do baťohu dva litry slivovice, a že se mám vyhěbat tem pražském robám - majó pré všelijaky nemoce a gdybych to dotáhl do dědiny, že by to pak měli všeci. Že só lidi v Praze hodně maródní, tož to sem viděl hned, jak sem vycházel z hlavního nádraží jakymsi parkem. Určitě tam měli sraz nejaci ti cukrovkáři, protože každé druhé, co tam seděl na lavce nebo v křáču, si pchal do ruky střečkačku, asi s inzulinem. Taky sem usódil, že tam néni moc čistě luft a docela aji bída, protože ti astmatici, keří neměli na inhalátory, tam déchali cosi ze sáčků. No konečně sem došel na jakési plac, gde byl telefonní automat, vytáhl sem z kapse číslo na toho chlapa, u keryho sem měl domluvenó brigádu, vhodil sem do té kastle celó dvacku a až pak sem si všiml, že místo čísel je tam akorát jakysí zeleny tlačítko. V duchu si říkám: „Kurňa, ti Pražáci to majó vymakany, zmačkneš jeden knoflík a oni tě pak asi všude přepojijó.“ Jediny, co mě přišlo divny, bylo to, že sem u toho aparáta nenašel nigde sluchátko. Tož sem začal řvať do takové d'orčky, co z ni vylezl jakési léstek: „Haló, je tam negdo?“ Ale nic se zpátky neozévalo. Na léstku bylo napsany, že tam možu stát hodinu, ale po půl hodině, co sem tam stál a břeskal do toho harapáku, lidi na mě hlópě vérali a já už sem byl skoro ochraptělé, sem to vzdal. Asi měli přetíženó linku nebo co. Naštěstí sem měl domluvenó schuzku s bévaló spolužačkó, tá mě měla čekať v osum večer na nádraží, jinak bych byl asi úplně ztracené jak Zeman na ruské ambasádě.

Pokračování v druhym čísle Divadelního Koječáka...

SOKOLOVO V OBRAZECH

Nové dveře do divadla

Nové schody na divadelní prkna

Nové kulaté stoly i na divadlo

Nová barevná tiskárna (ne na Koječáka)

Nová úklidová posila (ten stroj) s Jančou

Nová kulturní i divadelní posila Zichy

KDO SE LONI KAMARÁDIL S VÍTEM

aneb Doporučení na Divadelní Piknik Volyně 2014

1. místo - DS Netrdlo - Divadélko Zdeňka Řehky MKS Vyškov - Letní den

2. místo - Divadlo DiGoknu Rožnov pod Radhoštěm - Řeknu ti to v říjnu

3. místo - Divadelní spolek Kroměříž - Slaměná židle

Sabina Coufalová / David Dvořák/David Hás/Hana Hášová/Klára Krčmařová
/Tereza Panáková/Markéta Sklenářová/Hana Svačinová/Jan Tabara/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Lubomír Budný/Hana Svačinová

tisk: MěKS Kojetín, 2015, 100 ks, zdarma

http://www.mekskojetin.cz/meks_prehlidka.php

[www.facebook.com/MěKS Kojetín](http://www.facebook.com/MěKS_Kojetin)

[www.facebook.com/Divadelní Koječák](http://www.facebook.com/Divadelni_Koječak)